

Ανακοίνωση της νεολαίας Κομμουνιστική Απελευθέρωση

Στις 15/05 βγήκε η απόφαση της δίκης για το βιασμό και την δολοφονία της Ελένης Τοπαλούδη από τους Μανώλη Κούκουρα και Αλέξανδρο Λουτσάι το Νοέμβριο του 2018. Οι δύο βιαστές και γυναικοκτόνοι κρίθηκαν ομόφωνα ένοχοι για βιασμό και ανθρωποκτονία εκ προθέσεως και καταδικάστηκαν σε 15 χρόνια για βιασμό και ισόβια για ανθρωποκτονία, χωρίς την αναγνώριση κανενός ελαφρυντικού. Ωστόσο, στην απόφαση αυτή δε φτάσαμε εύκολα.

Σε υποθέσεις βιασμών η δίκη γίνεται το πεδίο όπου το θύμα κακοποιείται ξανά και ξανά, αναβιώνει (εφόσον έχει επιζήσει) το βιασμό με το χειρότερο τρόπο, κατηγορείται, εξευτελίζεται, κρίνεται για τον τρόπο ζωής του, για τις συναναστροφές του. Η αστική δικαιοσύνη φυσικά δεν είναι ουδέτερη, αλλά καθορίζεται από την ταξική δομή της κοινωνίας, την αστική εξουσία και όλο το πλέγμα των αντιδραστικών κυρίαρχων ιδεολογημάτων (ρατσισμός, σεξισμός, πατριαρχικές σχέσεις κ.α.) κάτι που διαποτίζει και τον τρόπο που απονέμεται η όποια δικαιοσύνη. Με αυτό τον τρόπο τις περισσότερες φορές οι υποθέσεις βιασμού καταλήγουν σε αθωωτικές αποφάσεις για τους κατηγορούμενους, με τις πιο πολλές εξαιρέσεις να αφορούν περιπτώσεις βιασμών που κατέληξαν και σε δολοφονία.

Το ίδιο σκηνικό επιχειρήθηκε να στηθεί και στη δίκη της Ελένης. Είδαμε εξ αρχής τους δύο κατηγορούμενους να προσπαθούν να αντικρούσουν τα αδιάψευστα στοιχεία με ψεύδη, λασπολογία για την Ελένη, κατηγορώντας την τελικά για τις επιλογές της και κατ' επέκταση για τη δολοφονία της, με αλληλοκατηγορίες, προσπαθώντας καθένας να βγάλει "λάδι" τον εαυτό του. Φάνηκε να αποκαλύπτεται ομάδα που δρούσε για καιρό ανενόχλητη βιάζοντας, εκβιάζοντας, τρομοκρατώντας γυναίκες στη Ρόδο, αξιοποιώντας και τις πολύ ισχυρές πολιτικές διασυνδέσεις με το κυβερνών κόμμα της Νέας Δημοκρατίας, την προνομιούχα οικονομική θέση της οικογένειας του ενός από τους δύο, καθώς και τη στάση συγκάλυψης από την αστυνομία.

Εντύπωση προκάλεσε η άνευ προηγουμένου παρέμβαση του προέδρου του ΔΣΑ κουνώντας το δάχτυλο στην εισαγγελία της υπόθεσης για την αγόρευση της. Αυτή η στάση, σε συνδυασμό με την παντελή απουσία παρέμβασης τόσο του ΔΣΑ όσο και του προέδρου του σε τόσες άλλες υποθέσεις ή την παλαιότερη αναφορά του προέδρου για τη δίκη της Χρυσής Αυγής ως «πολιτική δίωξη» υποδεικνύει μεροληψία και είναι ενδεικτική του πως αντιμετωπίζονται τέτοια εγκλήματα. Η προσπάθεια για περισσότερο έλεγχο στα σώματά μας και μεγαλύτερη εκμετάλλευση είναι προφανής. Είναι νωπές ακόμα οι μνήμες από την προσπάθεια επί κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ να τροποποιηθεί ο ορισμός του βιασμού προς το δυσμενέστερο στον Νέο Ποινικό Κώδικα, οι αφίσες στο μετρό και τα πρωτοσέλιδα για τις αμβλώσεις.

Παρά τις προσπάθειες να σπιλωθεί η Ελένη με βάση την κουλτούρα του βιασμού που βάζει στο μικροσκόπιο το θύμα, τον τρόπο ζωής του, τη συμπεριφορά του, τη σεξουαλικότητά του, αλλά και τις όποιες προσπάθειες να επηρεαστεί η διαδικασία της δίκης, τελικά νίκησε η φωνή του φεμινιστικού και ευρύτερα αλληλέγγυου κινήματος που αγωνίστηκε από την πρώτη στιγμή, ήδη από το Νοέμβριο του 2018 με το σύνθημα: “δικαιοσύνη για την Ελένη, καμία άλλη δολοφονημένη”. Το τεράστιο κύμα αλληλεγγύης που ξέσπασε ενάμιση χρόνο πριν με χιλιάδες κόσμο να πλημμυρίζει τους δρόμους για το βιασμό και τη γυναικοκτονία της Ελένης, ενάντια στην έμφυλη βία, σε συνδυασμό με την αποφασιστική παρέμβαση και μαχητική παρουσία φεμινιστικών συλλογικοτήτων στη διάρκεια της δίκης επικαθόρισε το αποτέλεσμα. Η απόφαση είναι μια μικρή δικαίωση, που δυστυχώς είναι μια σταγόνα μέσα στον ωκεανό της έμφυλης βίας, των καθημερινών διακρίσεων, κακοποιήσεων, βιασμών, παρενοχλήσεων, γυναικοκτονιών.

Η περίπτωση αυτή της Ελένης, είναι ένα μόνο τμήμα της ευρύτερης αντιδραστικής τάσης που καλλιεργείται στο έδαφος του ολοκληρωτικού καπιταλισμού της εποχής μας, που ενισχύει την όλο και αυξανόμενη, πιο φανερά και πιο νομιμοποιημένη -στη συζήτηση και το θυμικό- βία στις καθημερινές κοινωνικές σχέσεις και συμπεριφορές. Σε μια κοινωνία βαθιών ανισοτήτων, ο ανταγωνισμός μέσω της δύναμης, η επιβίωση μέσω της εξουδετέρωσης αυτού «που είναι του χεριού μου», φαίνονται ως τα πιο «φυσικά» πράγματα. Οι σχέσεις των ανθρώπων μετατρέπονται σε πεδίο επιβολής και ελέγχου, άσκησης εξουσίας ακόμη και θανάτου.

Το νεολαιίστικο και εργατικό κίνημα, η σύγχρονη αντικαπιταλιστική και κομμουνιστική αριστερά χρειάζεται να αναβαθμίσει τη μάχη απέναντι στον ρατσισμό, τον σεξισμό και τον φασισμό, αλλά και συνολικά με την πάλη για μια ζωή « στο μπόι των ανθρώπων», με πραγματική ισότητα, χωρίς καμιά διάκριση με βάση το χρώμα του δέρματος, τις θρησκευτικές πεποιθήσεις, το φύλο και το σεξουαλικό προσανατολισμό, που θα υπερβαίνει

τον προωθούμενο εμφύλιο των φτωχών.

Καμία άλλη δολοφονημένη, να δώσουμε τέλος στην έμφυλη βία και καταπίεση!
Να αναγνωρισθεί εδώ και τώρα νομικά η γυναικοκτονία!
Για μια κοινωνία ισότητας, κοινωνικής δικαιοσύνης και αλληλεγγύης χωρίς ταξικές ή έμφυλες διακρίσεις!